

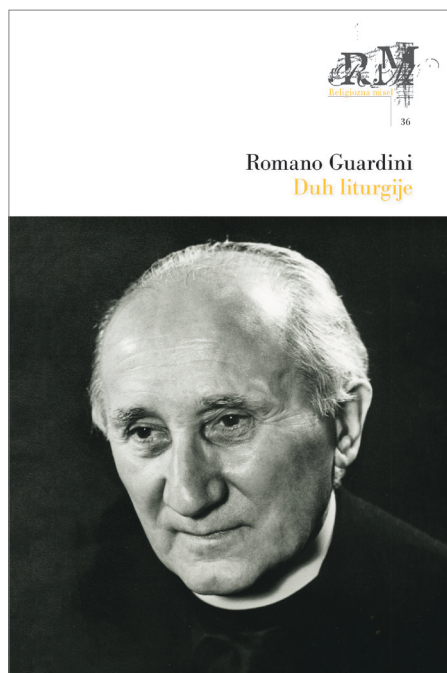

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ROMANO GUARDINI: DUH LITURGIJE

Svetloba bogoslužja

Duh liturgije je temeljno delo velikega filozofa in teologa Romana Guardinija, za katerega je papež Benedikt XVI. ob neki priložnosti povedal, da je vse življenje zasledoval resnico o Bogu in človeku. Knjiga je med drugim odločilno vplivala na reforme drugega vatikanskega koncila, s tem pa na podobo Katoliške cerkve, kot jo poznamo danes. Delo dopolnjuje dosedanje vrzel v prevodih ključnih teoloških besedil 20. stoletja, saj je bilo od izida davnega leta 1918 do danes v izvirniku že vsaj 24-krat ponatisnjeno in ostaja temeljno branje, sedaj prvič tudi v slovenščini.

Guardinijevo prelomno delo *Duh liturgije* je bilo v izvirniku napisano v kaotičnem času prve svetovne vojne, kar je gotovo vplivalo na preciznost avtorjeve misli, predvsem pa na njegov poziv k enosti katoliškega občestva. Klic k prevrednotenju liturgičnega češčenja nas vabi, da se odpravimo vlogi diskretnih individuumov ter v liturgijo vstopamo odprtega duha, kot medsebojno povezani člani ene Cerkve. Njegova razmišljanja v pričujoči knjigi so med drugim vplivala na drugi vatikanski koncil, ki je podobo Katoliške cerkve močno približal tej, ki jo poznamo dandanes. Knjigo dopolnjujeta dve spremni besedili. Eseg dr. Antona Štruklja, ki na več kot tridesetih straneh prinaša izvirno in podrobno predstavitev Guardinijevega delovanja, strokovno interpretira Guardinijeve temeljne ideje in prepričanja. Eseg dr. Roberta Kralja pa knjigo zaokroži in globino Guardinijeve misli bralcu približa skozi pomenljivo filozofsko in teološko optiko.

Podatki o knjigi

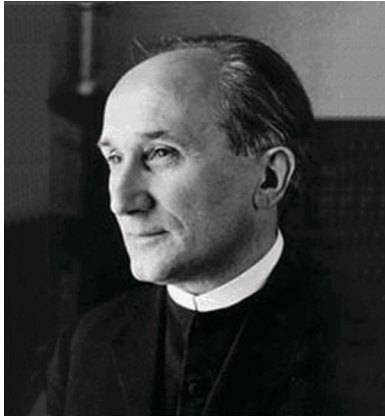
- Naslov: Duh liturgije
- Avtor: Romano Guardini
- Zbirka: Religiozna misel
- Prevod: dr. Zmaga Kumer
- Strokovna pregleda: dr. Anton Štrukelj in dr. Robert Kralj
- Spremni besedi: dr. Anton Štrukelj in dr. Robert Kralj
- Urednik: Aleš Čeh
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka vezava z zavih
- Število strani: 136
- ISBN: 978-961-278-516-1
- Cena: 19 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Romano Guardini (1885–1968) velja za enega najvplivnejših in najpomembnejših teologov prejšnjega stoletja. Čeprav se je rodil v Italiji, je njegovo življenje bistveno zaznamovala Nemčija, kamor so se z družino kmalu po njegovem rojstvu preselili in v jeziku katere je vse življenje ustvarjal. Prebiranje temeljnih filozofskih in teoloških del ter razmišljanje o njih ga je vodilo do spoznanj, ki jih je strnil v nekaj prelomnih študij, za katere mu je posebno priznanje izrekel tudi papež Benedikt XVI. S svojimi svetovljanskimi nazori je, kakor ugotavlja slovaški profesor moralne teologije Ladislav Hanus, vplival

celo na slovenske literarne klasike, kot sta Edvard Kocbek in Boris Pahor. Leta 2017 se je v Münchnu začel postopek za njegovo beatifikacijo.

Odlomki iz knjige

V bogoslužju je dano čudovito dejstvo, in sicer da sta umetnost in resničnost eno v nadnaravni otroškosti pred Bogom. Kar je sicer dano samo v kraljestvu neresničnega, v umetniški predstavi – namreč oblike umetnosti kot izraz povsem zavestnega človeškega življenja – je tukaj resničnost. To so bivanjske in izrazne podobe resničnega, seveda nadnaravnega življenja. Vendar ima tudi to nekaj skupnega z življenjem otroka in umetnosti: je brez namena, zato pa polno najglobljega smisla. Ni delo, temveč igra.

Pred Bogom se igrati, biti umetniško delo – ne ustvarjati, ampak biti, to je najbolj notranje bistvo bogoslužja. Zato je v njem vzvišena mešanica globoke resnosti in božanske vedrine. Da je bogoslužje tako strogo in skrbno določeno s tisoč predpisi, kakšne naj bodo besede, gibi, barve, oblačila, orodja – to razume samo tisti, ki zmore resno jemati umetnost in igro. Ali si že kdaj videl, s kakšno resnostjo postavljajo otroci pravila za svoje igre? Kako je treba rajati, kako morajo vsi držati roke, kaj pomeni ta paličica in ono drevo? To je nespametno samo za tistega, ki ne sluti njihovega smisla in je vedno zmožen videti upravičenost nekega dejanja samo v določljivih namenih. In ali si že kdaj bral ali sam izkusil, s kakšno grenko resnostjo opravlja umetnik tlako umetnosti? Kako trpi pod »besedo«? Kako zahtevna gospodarica je oblika? In vse to za nekaj, kar nima nobenega namena! Ne, z nameni nima umetnost nič opraviti. Ali res kdo misli, da bi umetnik vzel nase tisoč razburjenj in vročo stisko ustvarjanja, če s svojim delom ne bi hotel drugega, kakor dati ogledovalcu nauk, ki bi ga mogel prav tako dobro izraziti v nekaj netežavnih stavkih ali z nekaj zgledi iz zgodovine ali z nekaj uspelimi fotografijami? O ne! Biti umetnik pomeni prizadevati si za izraz skritega življenja, da bi moglo – izraženo – biti tu. Nič drugega, a to je v resnici veliko! Gre za podobo Božjega ustvarjanja, o katerem je rečeno, da je stvari naredil zato, da bi bile, ut sint.

(Str. 60–61)